

Hegyi Botos Attila

AZ IDŐUTAZÓ ESTÉJE

A csillagászok szerint
már rég nem létezik.
Csak a fénye,
amely földet ér.
Számára:
egyetlen jelen.
A csillag. A csillagászok.
A túlevél közt neszező sün,
az akébia szívszorító illata.
A tücsök, a csalogány, az égitest
muzsikája.
A kerti padról égre mélázó alak.
Személyes távlatában: szívében
egy régmúlt naprendszer
bolygóit fürdeti.
Onnan nézve még nem léteznek
ezek a csillagászok.
A sün, a tücsök, a csalogány.
Az akébia. A padról fényét figyelő
ember. *Csak a muzsika* –
Az Ő szemében most születik a Föld.
S csak így képes látni
innen is.
Ki osztozhat magányában.
Ki láthat
egy csillag szemével?

Napút, 2016/2.

Ahmed Amran

A TISZTELET

Nem sokkal odébb volt az egyedül élő öregasszony háza. Mindig oda száműzték a felesége vajúadásánál segítő asszonyok. Ez volt a szülési váróterme.

Az öregasszony házába két közepes méretű lepénykenyeret és egy termosz fekete teát küldtek a hétéves, teliholdarcú lányával. A kenyeret még délben a felesége sütötte, hiába szólt neki, hogy inkább pihenjen, már olyan nagy a pocakja, hogy alig tud a kemence fölé hajolni. Az asszony eltökélte magát, hogy a három kislányának és a férjének legyen meg a kenere, és persze az egyedül élő öregasszonynak is. Azt mondta, hogy nem ő süti a kenyeret, hanem a tűz. Ahogy aznap délben meggyújtotta a tüzet a kemencében, szólt a férjének és a lányainak, hogy menjenek ki a házból, nagy lesz a füst, mert ő ismeri a fafajtákat, amiket a hegyekről hord le. Már csak ilyen nagy füstű fa volt otthon.

Hallgatott a feleségére, megfogta a három lány kezét, és kiment velük a ház elé. Ott ült, az építkezésből megmaradt kövön. Ült, és merengett. Elgondolkozott, és reménykedett. Megkérdezte saját magát, hogy vajon isten megáldja-e őt fiúgyermekkel valaha is?

Arra lett figyelmes, hogy egy ismerős, határozott hang megkérdezi a lányaitól:

– Miért vagytok kint, mint a tyúkok? Miért nem mentek be segíteni anyátoknak, nemsokára megszüli a negyedik lánytestvéreket. Sicc befelé!

A bátyja volt. Soha nem szerette lekezelő hanghordozását. Bátyja régen nem ilyen volt. Az a gonosz nő, a felesége elcsavarta a fejét, és a családja ellen hangolta. Úgy tett, mintha nem venné észre a bátyját, de hiába. A bátyja odaszólt neki:

– Hogy van a testvérem? Hogy van a lányok apja?

Küzdött önmagában, önmaga ellen. Illik a bátyjának valamit válaszolni, de nem tud. Hangszálain már készülődnek az illetlen szavak, de megundorodik tőlük, s inkább csendben marad. Botjával a földre rajzolt, mintha csak szántott volna. A bátyja még messze volt a házától, amikor elkezdte szólólgatni három fiát. Egyenként, név szerint. Tovább lépkedett, s mielőtt végleg eltűnt volna az utca képéből, az árnyékával együtt, megállt és azt mondta: